

Náš Život

Podzim 2011
č. 13

Farní společenství Jablonce n.J., Rokytnice n.J., Poniklá, Harrachova

Další farnost jilemnického vikariátu

Tentokrát jedna ze čtyř „našich“ - Poniklá

Rozhovor

Božena Stínilová

Andělé – poslové Boží a ne lidští

Jak řešit projevy neznalosti křesťanství

Otevíráme se všem lidem

Noc kostelů v našich farnostech

Jak se žije a studuje na Kypru

Ostrov, kde víra je přirozenou součástí života

Myslí jako my aneb Světci 20. století

Nový seriál o světcích současnosti

Naši bohoslovci

Seznámení s těmi, které Pán povolal ke kněžské službě

Vážení čtenáři našeho farního časopisu, po delší době se vám do rukou dostává opět nový výtisk Našeho života. Ptáte-li se, proč až teď, nabízím jednoduchou odpověď: „Nic nepíšete.“ Marně jsme za ty roky čekali, že se nám někdo sám od sebe ozve, že by třeba napsal o určité akci, která proběhla u nás či jinde. Stačí se zeptat: „Jestli se zatím nikdo nenabídl, já bych o tom mohl/a napsat článku.“ A bylo by to. Nemohu se zbavit pocitu, že „Náš život“ není nás farníků, ale jen úzkého kruhu naší redakce a možná hrstky sympatizantů. Proto se nijak nedivte, jestli toto číslo bude poslední.

Na závěr děkuji těm, co alespoň napíší příspěvek, když je o to požádáme. Přeji vám všem pěkný podzim.

Za redakci Našeho života
Miloš Holubec

Naše farnosti

Zcizená socha sv. Jana Nepomuckého z Jablonce nad Jizerou se našla v Rakousku

Polychromovaná socha sv. Jana Nepomuckého datovaná rokem 1776 byla před několika lety zcizena z areálu kostela v Jablonci nad Jizerou. Stalo se tak v noci za použití těžké techniky, a to v samotném centru obce poblíž hlavní silnice. Po krádeži zůstal jen povalený sokl. Po letech už takřka nikdo v nalezení sochy nedoufal. O to více radosti způsobila zpráva, že socha byla nalezena u jednoho překupníka v blízkosti rakouského Lince. Velká část ukradených předmětů z majetku církve přitom končí právě v Rakousku a Německu.

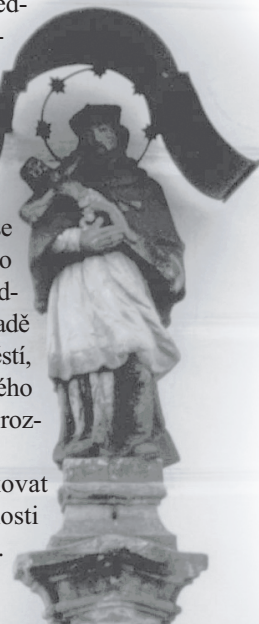
▲ Povalený sokl po krádeži sochy

Zprávu sdělila Mgr. Pavla Laštůvková z Konzervátorského centra Biskupství královéhradeckého. Událost je to takřka neuvěřitelná, neboť návratnost ukradených církevních předmětů se pohybuje okolo jednoho procenta. Socha je prý mírně poškozená a v současnosti čeká na restaurování v diecézním depozitáři.

Návrat zcizených předmětů ze zahraničí znesnadňuje skutečnost, že nový "majitel" nemusí předmět vrátit, pakliže prohlásí, že ho nabyt v "dobré víře". A to i v případě, že se podaří dokázat původního vlastníka, kterému byl předmět odcizen. V tomto případě má jablonecká farnost štěstí, neboť překupník, u kterého byl předmět objeven, se rozhodl jej vrátit.

Nezbývá než děkovat Bohu, že právě naše farnosti potkal tento malý zázrak.

(MiH)

Ekumenická kopaná ve Vysokém

V neděli 26. června se na fotbalovém hřišti ve Vysokém nad Jizerou odehrálo v pořadí již čtvrté ekumenické klání v kopané. Oproti loňskému roku však letos nedorazili jilemničtí evangelíci, a tak proti sobě stanuli pouze husité a katolíci. Hrací čas byl dvakrát pětadvacet minut se čtvrt hodinovou přestávkou mezi oběma poločasem.

Husitský tým v čele s panem farářem Křivánkem reprezentovali vesměs muži středního věku s jistými fotbalovými zkušenostmi, a hlavně kopačkami. Naproti tomu tým katolíků v čele s P. Kvapilem měl zhruba poloviční věkový průměr hráčů, jejichž většina koketovala s fotbalem pouze o hodinách tělocviku. A tak, když náš tým nastoupil vesměs v botaskách na rozmáčený povrch hřiště, kostky již byly vrženy. To, že nám chyběly na podrážkách špunty, se odrazilo v delší brzdné dráze a jisté nepřesnosti při střelách, prudkém zatačení a obrazech. V průběhu prvního poločasu se pak hustě rozpršelo a góly padaly do naší sítě jakoby tam byly přitahovány magnetem. V prvním poločase se vystřídali dva brankáři s celkovou bilancí sedmi inkasovaných gólů, zatímco protihráči se mohli pochlubit čistým kontem.

V druhém poločase se ale situace radikálně změnila. Přehodnocení strategie, další výměna brankáře a nová posila takřka profesionálního fotbalisty z Vysokého zame-

nala, že jsme dostali již pouze jeden gól. Vytrvalými útoky na husitskou branku jsme přitom zkoušeli prolomit nedobytnost soupeřovy „vozové hradby“. Naše zadosťučnění přišlo závěrem zápasu, kdy husité dostali za, cituji, „blbé kecy“ žlutou kartu a naše následná penalta přinesla kýžené ovoce formou úpravy závěrečného skóre na 8:1.

Naši prohru jsme ale nesli statečně a s humorem, vždyť druhé místo také není k zahazení. A co dál? Jelikož husitský pan farář Křivánek i evangeličtí faráři manželé Horákové odcházejí z našeho regionu, budoucnost ekumenických fotbalových zápasů v Krkonoších je více než nejistá. Na druhou stranu hráči zůstávají, a tak záleží jen na nás samotných, jestli budeme stát o další (pátý) ročník našich společných klání...

(MiH)

Jak se žije budoucím kněžím

Na farní setkání v Jablonci v neděli 11. září přišlo poměrně dost lidí. Jenda (naš host seminarista Jan Lukeš – pozn. redakce) si to asi nemyslí, ale bylo to i kvůli jeho osobě. Je to člověk, kterému leží na srdci království Boží, zajímá se o druhé lidi a připravuje jim cestičku do něj.

Podělil se s námi o svoje starosti, obavy, a to vše přitom s humorem mu vlastním. Mluvil otevřeně a na mě působil ten rozdíl – na jedné straně srdce na dlani, na druhé straně uzavřenost, chlad z naší strany. Možná je to stále dědictví komunismu – schovávání své víry, ale teď nám snad nic nehrozí? Proč se neumíme sdílet a vydávat si vzájemně svědectví o svém životě s Pánem?

Já osobně jsem cítila dotek Pána, když Jenda mluvil o tom, jak evangelizovali ve škole, jak se na to připravovali a s jakou se setkali odezvou. Vždyť já si také užívám pohodlí a bezpečí v našem kostele, v naší farnosti. Je pro mě těžké někoho oslovit, zeptat se ho, jestli v něco věří. Neumím to. Tak o tom chci více přemýšlet a hledat.

Doufám, že i pro Jendu bylo naše setkání přínosné a dalo mu naději pokračovat ve studiu na kněze. Domlouvali jsme se, že by k nám zase někdy přišel, až se rok s rokem sejde.

Při cestě domů jsme ještě s farnicemi debatovaly v autě o příběhu, který Jenda vyprávěl. Dvě babičky řekly knězi, ať po nich nic nechce, a že může být rád, že tam vůbec jsou. Závěru, jestli jejich chování bylo správné, jsme se nedobraly, nebo spíš jsme se rozcházeły v názorech.

Za setkání a modlitbu všem děkuji, v dnešní době je to vlastně „cennost“. Budu připravovat další setkání a těšit se, že se zase sejdem v dobré vůli.

At' nám Pán žehná!

(I. Palmová)

P. S. Štrůdl byl vynikající! Děkuje výrobce. ☺

Královéhradečtí bohoslovci v akademickém roce 2011/2012

Po milé návštěvě Jana Lukeše v našich farnostech, jeho nedělních promluvách i odpolední společné kávé na faře stojí za to vědět, že není sám.

V letošním školním roce se připravují na kněžství v naší diecézi tito bratři z uvedených farností:

Teologický konvikt Olomouc

Přípravný rok:

František Kamenický (Hradec Králové)

Luboš Mareček (Sádek u Poličky)

Arcibiskupský seminář Praha

1. ročník:

Ing. Vojtěch Novotný (Chrudim)

Petr Soukal (Chrudim)

Petr Zadina (Dolní Krupá)

Jan Kafka (Červený Kostelec)

Jan Lukeš (Jilemnice – Mříčná)

Dmytro Romanovský (Libice nad Cidlinou)

Ondřej Špindler (Dolní Dobrouč)

2. ročník:

Jan Pitřinec (Červený Kostelec)

Ing. Zdeněk Sedlák (Brno)

3. ročník:

Filip Dušek (Dolní Dobrouč)

Ondřej Kunz (Polná)

Marián Palo (Cabaj Čapor – SK)

4. ročník:

Tomáš Enderle (Nížkov)

5. ročník:

Ing. Tomáš Fiala (Velká Losenice -studuje v Římě)

Jiří Jakoubek (Pardubice)

Kéz jim Hospodin žehná v jejich zrání pro službu Hospodinu i člověku.

(Ivo)

Prázdninové putování bohoslovců

Ve dnech 6. – 9. června navštívili jabloneckou faru bohoslovci z Olomouckého semináře, kteří se připravují na kněžské svěcení. Měli v programu vycházky po Krkonoších a ve středu 8. 6. zavítali i do Poniklé. Po mši sv. se společně s P. Kvapilem pomodlili večerní chvály a poté i přes deštivé počasí

zamířili ke kapličky do Stromkovic. Doufejme, že v našich horách načerpali síly do závěru studia, a přejeme jim do jejich budoucí kněžské služby živé, nelhostejné a spolupracující společenství věřících a stálou Boží blízkost a podporu.

(E. Holubcová)

Farní setkání v Poniklé

Dne 18. června se v 18:00 hod na Obecním úřadě v Poniklé uskutečnilo opět po dlouhých letech setkání zdejších farníků. Ačkoli byl o toto setkání značný zájem a pozvání zaznělo v kostele při ohláškách, nakonec se dostavili pouze čtyři farníci a náš pan farář.

Z důvodu nízké účasti byl poupraven program, a to tak, že hlavní čas vyplnila projekce archivních fotografií ponikelské farnosti, které byly původně shromážděny jako příloha pro moji bakalářskou

práci. Setkání také obohatil zpěv dvou písní a společná modlitba se závěrečným požehnáním.

Doufám, že nízká účast spočívala v něčem jiném, než v nezájmu stýkat se jinde než v kostele. Několik lidí se pak omluvilo, že na setkání zapomněli, což se stát může. Proto doufám, že se nám v brzké době, po dohodě se starostou a p. farářem, podaří setkání zopakovat a že účast bude o poznání vyšší.

(MiH)

Poutě u kapličky ve Stromkovicích

V neděli 1. května v 15.00 hodin byla zahájena ve Stromkovicích u kapličky tradiční prvomájová poutní mše svatá, kterou celebroidl P. Kvapil za asistence jilemnického vikáře P. Mráze. Počet účastníků nevybočil z obvyklé normy a jistě se vyhoupl přes stovku.

Počasí bylo slunečné a až na chladný vítr bylo i poměrně teplo.

Další pouť se konala 21. srpna v 14.30. Celebrantem byl P. Antonín Sporer z Vysokého nad Jizerou. Koncelebrantem byl P. Kvapil. Po bohoslužbě došlo také k žehnání bylin, které byly rozloženy na stole vedle cesty ke kapličce. Počasí se opět vydařilo.

Po obou poutích následovalo občerstvení, které upekli a vyrobili lidé z řad účastníků. O pití se jako vždy postaral náš pan farář. Myslím, že se letos stromkovické poutě opět vydařily a ti, kteří se jich zúčastnili, se domů rozcházeli v dobré náladě, občerstveni na těle i na duši.

(MiH)

Myslí jako my aneb Světci 20. století

V souboru několika životopisů svatých a blahoslavených, kteří žili ve 20. století, se s vámi, milí čtenáři, chci podělit o naději, která má za následek *zahřátí u srdce, mrazení po zádech a důvěru, že jsme na dobré cestě.*

Gianna Beretta Molla

Narodila se v roce 1922 v Magentě v severní Itálii jako desáté ze třinácti dětí. Rodina investovala většinu peněz do studií svých dětí. Sama Gianna byla lékařkou v oboru chirurgie a pediatrie. Sedm Gianniných sourozenců se dožilo dospělosti, z nich tři se stali lékaři, dva inženýry, jedna farmaceutičkou a jedna výbornou klavíristkou. Dva bratři, lékař a stavební inženýr, byli později také kněžími. Další sestra – lékařka – se stala řeholnicí. V roce 1942 zemřeli oba rodiče kvůli chabému zdraví. Gianna se 8. prosince 1954 poprvé setkala se svým budoucím mužem, Ing. Petrem Mollou, ředitelem továrny na kartony, zápalky a kancelářský nábytek. Půl roku před svatbou mu Gianna psala: *Chtěla bych tě učinit šťastným a být ti takovou manželkou, jakou si přeješ - dobrou, upřímnou, plnou uznání, připravenou pro oběti, které bude život vyžadovat. Ty jsi ten, koho miluji, komu se chci darovat, abychom spolu vybudovali křesťanskou rodinu.*

Svatba se konala již v září 1955. Petra a Giannu oddával její bratr, kněz. Manželé měli během necelých čtyř let tři děti. Všechna těhotenství snášela Gianna s obtížemi. Byla již v pokročilém věku. Při čtvrtém těhotenství našli lékaři rakovinu dělohy. Nastaly tři možnosti: *Bud' odstranit s nádorem dělohu i s dítětem, což bylo pro matku nejbezpečnější, nebo odstranit nádor i dítě s ponecháním*

dělohy, čímž by se zažehnalo akutní nebezpečí, a třetí možností bylo pokusit se operací odstranit pouze nádor s tím, že čerstvé jizvě na děloze při zátěži těhotenství hrozí snadné prasknutí, které by mělo za následek smrt

matky a asi i dítěte. Manželovi řekla: Budete-li se muset rozhodovat mezi mnou a dítětem, žádné váhání: volte – a to vyžaduji – dítě. Zachraňte ho! Byl jí odstraněn nádor. 21. 4. 1962 se narodila Jana Emanuela. Giannin stav se ale zhoršoval. Zemřela sedm dní po tom, co porodila Janu. Následovaly tři lékařsky nevysvětlitelné, katolickou církví uznané zázraky na přímlovu Gianny; taktéž díky nim byla Gianna roku 1994 -

za účastní jejího manžela a **dcery Jany Emanuel** - blahorečena. Svatořečení proběhlo v roce 2004. Zde je jeden ze zázraků: V květnu 1967 měla jedna mladá žena po císařském řezu krvácení, které nešlo zastavit. Umírala a dostala pomazání nemocných. O náhlém uzdravení řekla: *Cítila jsem, že mám zemřít. Volala jsem o pomoc Giannu. Pak jsem ztratila vědomí. Tu jsem pocítila její přítomnost. Krvácení se zastavilo a byla jsem uzdravena. Manžel Petr o Gianně řekl: Gianna byla znamenitá, naprosto normální žena. Byla krásná, inteligentní, hodná a ráda se usmívala. Byla to také žena moderní a elegantní. Řídila auto, milovala hory a velice dobře lyžovala. Měla ráda květiny a hudbu, léta jsme byli předplatiteli koncertů milánské konzervatoře...*

Ježíši, děkujeme Ti za náš život, že smíme žít, děkujeme Ti za naše mamky, které se musely namáhat, abychom my žili. Po smrti jim daruj sebe sama...

(Pavel Šimek)

Vikariátní setkání dětí v Bozkově

Sraz byl v pátek 16.9. v 18:00 na faře v Bozkově. Zdejší fara je krásná, veliká a dobře zařízená budova s pěkně upravenou zahradou. I přesto, že jsem přijela o půl hodiny dříve, už tam byla Evča s děčkama z Lomnice. A přijížděly další a další a nakonec přijely děti i z Turnova. Mezitím jsme připravili chleby s pomazánkou, protože Monča měla pořád hlad.

Když jsme jedli, přivítali nás dva místní kněží původem z Polska. Jeden se zdržel déle a každého obdaroval Krówkou (polským karamelovým bonbónem). Je to duchem mladý a veselý člověk a svůj pokoj má samou žabu... má velkou sbírku různých žab.

Před setměním jsme vyběhli na zahradu a zahráli si hry na seznámení. Asi z 20ti dětí (a 6ti vedoucích) tam byli jen tři kluci, jinak to byla samá Anežka, Terežka a Adélka. Nejmladší byla šestiletá Martička, kterou měli všichni obzvláště rádi pro její odvalu a čipernost. Všechny děti byly letos na vikariátku poprvé - loňského setkání se prý účastnilo okolo 50ti dětí.

Poté jsme si v teple fary zahráli další hry, kde jsem zjistila, jakého mají děti pamatováka.

Některé z nich, narozdíl ode mě, už znaly všechny jménem. Nakonec jsme si zahráli hru s čokoládou, která je hodně bavila. A pak se šlo spát.

Ráno byly děti vzhůru už před osmou, kdy byl budiček hraný na kytaru. Po rozcvičce a po snídani jsme nacvičovali písničky na mši sv. Děti zpívaly nádherně a s radostí v srdci. Pan farář měl kázání přizpůsobené pro děti a hlavně pro holčičky. Mluvil o korunách, královnách a také o královně hor - Marii La Salettské, s kterou je Bozkov blízce spjat. Po mši sv. nás pan farář vzal na prohlídku kostela. Došli jsme až na věž, kde jsme se kochali okolní krajinou.

Kdo se odtrhl od krásného výhledu, šel na rukodělny a vyrobil pro sebe nebo pro maminku ozdobnou kytičku ze záclony a mejdlíčko - třeba ve tvaru zvířátka.

Oběd (nudle s mákem) byl na zahradě, ale to už jsem musela odjet domů. Docela mě to mrzelo, protože děčka byla skvělá a i další program mě lákal. Na odpoledne byl připraven výlet po Palackého stezce se spoustou her s cílem na Návarově, kde měli dobývat hrad. Večer bylo v plánu grilování. Tak snad se vše podařilo a dětem líbilo.

(Anm)

Noc kostelů - poprvé v našich farnostech

Poniklá

V pátek 27. května se v rámci druhého ročníku Nocí kostelů otevřel široké veřejnosti i ponikelský chrám sv. Jakuba Většího. Naplánovány byly dvě komentované prohlídky, během nichž byli návštěvníci seznámeni s historií kostela a jeho vybavením. U vchodu vítali hosty dva plechoví andělé – světloňoši – se zapálenými svícemi, kteří se dříve při pohřbech dávali ke stranám katafalku, na němž byla rakev. Společně jsme si prohlédli chrámovou loď, sakristii, varhany, klenbu i věž se zvony a hodinovým strojem. K tomu byla před hlavním oltářem i výstava různých druhů liturgického náčiní, včetně takových zvláštností jako oplatkovnice na hostie. V místnosti za varhanami pak byla výstava starých liturgických rouch a v zadní části chrámové lodi nástěnka s historickými i novějšími fotografiemi kostela, fary apod. K tomu zde byly v přehledných grafech zveřejněny výsledky ze sčítání lidu ohledně náboženského vyznání v Poniklé a Nové Vsi z let 1890, 1900, 1910 a 1921.

Na první prohlídku, která se konala od 20:00 hod., se dostavilo asi šedesát osob, vesměs místních občanů. Na druhou, která se konala od 22:00 hod., se dostavilo asi deset lidí. Akce se setkala s velmi příznivým ohlasem.

Rokytnice nad Jizerou

„Srdečně vás zveme do kostela sv. Michaela v Rokytnici“ – takto zněla pozvánka pro každého, kdo se chtěl něco dozvědět o historii nebo interiéru kostela. Pozvání patřilo i těm, kteří znají chrám pouze zvenku a dovnitř jen příležitostně nakukují.

Proto jsme se 27. května připojili i my k celorepublikové akci a brány kostela se otevřely v 18.00 hodin za vyzvánění zvonu.

Hned na začátku se utvořila skupinka místních farníků i cizích návštěvníků, kteří byli zvědaví na komentovanou prohlídku kostela.

Několik lidí se dokonce dodatečně omlouvalo, že bohužel nemohli přijít, a tak by byli rádi, kdyby se akce příští rok opakovala. A já též doufám, že se nám podaří uskutečnit i příští ročník. Již máme i několik nápadů na vylepšení našeho programu.

Jsem přesvědčen, že takovéto akce přinejmenším zlepšují obraz církve v očích veřejnosti a nejednomu člověku mohou pomoci překonat ostych z kostela. Na jednu stranu tímto děkuji lidem, kteří se v Poniklé nějakým způsobem přičinili na hladkém průběhu této akce – především našemu panu faráři Ivu Kvapilovi, mamince Evě Holubcové, paní Ludmile Kadavé a panu Radku Fáborskému. Na druhou stranu mě trochu mrzí, že z dalších ponikelských farníků se téměř nikdo jiný této akce nezúčastnil. A také je velká škoda, že z našich čtyř farností se letos podařilo zorganizovat Noc kostelů pouze v Poniklé a v Rokytnici nad Jizerou. Cožpak se nechceme otevřít i ostatním lidem?

(MiH)

Ostatní se mohli volně pohybovat v prostorách kostela, vystoupat si po dřevěných schodech na věž kostela ke zvonu či sestoupit do podzemní krypty.

Dobрым nápadem bylo napsání přímlyv, které každý, kdo měl zájem, sepsal na papírek

a vložil do košíčku. Kdo nechtěl psát a jen si prosbu uchovat v srdci, mohl si zapálit svíčku a nechat ji hořet na kovovém svícnu.

Na 19. hodinu byl pozván instrumentální soubor „SATORI“ z Poniklé. Jejich koncert byl milým zpríjemněním tohoto večera.

Největší zájem si asi zasloužila věž, na kterou chtěli vystoupat snad všichni návštěvníci včetně malých dětí. Vždyť vidět a sáhnout si na zvon starý 300 let stojí za to. Nemenší úspěch slavil výhled z věžních oken na východ a západ Rokytнице. Škoda jen, že se pokazilo počasí a začalo pršet.

Kolem 9. hodiny večerní se mohli všichni ti, kterým se líbí varhanní hudba, sejít na kůru. Tam všem zájemcům Jirka Jína popsal a předvedl, jak varhany vlastně fungují, zodpověděl případné dotazy a hlavně před očima všech zvědavých zahrál několik skladeb. Za oblíbenou skladbu „Dobytí ráje“ i za výklad si jistě

potlesk zasloužil.

Tou dobou se už návštěvníci začali pomalu vytrácet a skupinka vytrvalých zůstala až do závěrečného duchovního zastavení, na které si schola připravila rytmické písně. Byly přechyby přímluvy, které si návštěvníci napsali, a po závěrečném požehnání jsme se rozešli domů.

Myslím, že si všichni něco v sobě odnesli z této „Noci kostelů“. A poděkování patří nejen Ivetě Palmové a její schole, Jirkovi Jínovi a všem, kdo se podíleli na úklidu a přípravě, ale především Pavle Doubkové, která vše zorganizovala, pozvala hudební soubor, vytiskla veškeré informace a zajistila propagační materiál. Také nesmíme zapomenout na otce Iva, který nám poskytl neomezený prostor k uspořádání programu a ve všem nám vyšel vstříc.

Tak za rok se pokusíme znova!

(Jana P.)

Přehled sbírek v našich farnostech

Upřímné poděkování:

„I přinášeli Izraelci dobrovolný dar Hospodinu, každý muž a žena, které pudilo srdce, dobrovolně přinášeli všechno potřebné k dílu, které skrze Mojžíše přikázal Hospodin vykonat.“

Exodus 35:29

Touto cestou bych chtěl poděkovat všem bratřím a sestrám z našich farností, kteří jakýmkoliv způsobem - finančním, pomocí, službou, modlitbou, tvůrčí silou, věrností, přítomností... přispívají na fyzický i duchovní život našich farností.

Měsíc	Poniklá	Jablonec	Rokytнице	Harrachov
Leden	4875,-	5133,-	8523,-	4275,-
Únor	6695,-	4271,-	10708,-	3952,-
Březen	4870,-	3256,-	6417,-	4981,-
Duben	2775,-	1776,-	3911,-	2235,-
Květen	3605,-	6500,-	3884,-	1965,-
Červen	3772,-	3628,-	5548,-	2243,-
Červenec	7548,-	5408,-	2368,-	3076,-
Srpen	2044,-	2774,-	6692,-	4204,-
Stromkovice	4817,-			

Myslím si, že kromě odeslaných sbírek, placení elektřiny a pojištění jsou naše společné dary vidět jak na údržbě a obnově budov, tak na rozmanitém životě farnosti.

Požehnání a přítomnost Boží necht' naplní a provází všechny, kteří nejen z farnosti žijí, ale také pro farnost žijí. Protože „Hospodin odplácí, a odplatí ti sedminásobně.“

Sírachovec 35:10

(P. Ivo)

Pout' do Říma

Tak jsem přijala od redakce milý, ale těžký úkol podělit se s Vámi o zážitky z poutě do Říma.

Na pout' jsme se ze všech našich farností vydali já s manželem, Eva a Eliška Holubcovy a samozřejmě p. farář Ivo Kvapil. Cestovali jsme s lomnickými farníky klimatizovaným autobusem, pro mou osobu velmi pohodlně. Cestou jsme nabírali další účastníky poutě. První zastávka v Itálii byla dopoledne v městě Bologna, kde jsme měli od P. Evermoda dohodnutou mši sv. v místním poutním kostele Madonna di San Luca. Italskému knězi koncelebrovali kněží z Čech, kteří s námi cestovali. Mše byla česko italská. Po mši jsme si mohli prohlédnout milostný obraz P. Marie. Zájímavost – kostel stojí na kopci, vede k němu silnice (i ve Františkově je širší) nebo cesta pro pěší - zděné arkádové loubí, dlouhé cca 4 km.

Pokračovali jsme do Říma. Ubytování bylo ve velmi příjemném, čistém kempu (případné podrobnosti ústně a osobně), zkrátka doporučuji.

V sobotu ráno nás pět vyrazilo za krásami Říma. P. Ivo nastudoval den předem cestu a pod tíhou odpovědnosti za své neznalé ovečky nám dělal průvodce. První zastávka - Vatikánská muzea - ze všech míst na Vás dýchá historie, příběhy lidí a nádherná práce. Každý chtěl vidět něco jiného, a tak jsme si šli za svým a v určenou dobu se opět sešli. Nicméně nikdo neminul nádhernou Sixtinskou kapli. Pěknou chvíli jsme tam s manželem seděli a vnímali atmosféru a krásu.

Za zmínku stojí na tomto místě skutečnost, že u každého muzea nebo památky byly velké davy turistů, fronty ve čtyřstupe několik desítek metrů dlouhé.

Od Vatikánských muzeí jsme šli na náměstí sv. Petra s katedrál-

lou a těšili se na odpolední svěcení. Ale ještě je spousta času, a tak jdeme kolem Andělského hradu, přes Tiberu kouzelnými uličkami dále do centra Říma. Cestou k Pantheonu (antický chrám, jenž se stal křesťanským kostelem a pohřebištěm italských králů) jsme obdivovali na známém náměstí Paizza Navona fontánu Dei Quattro Fuini (fontána čtyř řek - Dunaj, Nil, Ganga, Rio de la Plata - každou řeku představuje mohutná socha). Prohlédli jsme si téměř každý kostel, který jsme cestou potkali, a v tichu jsme v něm postáli. K Římu patří Koloseum, to jsme prohlédli zvenku i zevnitř. Je velmi působivé. Být v Itálii a neochutnat pizzu by snad byl hřích a tak jsme nehřešili, nějakou tu pizzu jsme ochutnali.

A je čas jít na biskupské svěcení. Díky P. Kvapilovi jsme zdolali obrovskou frontu turistů a dostali se do katedrály až k oltáři (turisté mohou jen do poloviny chrámu). Slavnostní bohoslužba byla v italštině, ve slavnostní atmosféře za účasti mnoha kněží různých národností a významných osobností církevních i státních. Trvala přes dvě hodiny. Italsky neumím, tak jsem sledovala mši sv. a četla překlady v brožurce, kterou jsme dostali. Nicméně v katedrále můžete sedět jen tak a není vám dlouhá chvíle, vnímáte NĚCO zvláštního, výjimečného, pokoj a klid... Byl to neza-

pomenutelný zážitek. Velmi mě potěšilo na závěr mše sv. slyšet pár slov česky.

Můj osobní názor – škoda, že mše sv. byla v italštině, vždyť otec Jan je českým biskupem. Ale vždyť jsme v Římě. Tady teď už náš nový biskup studoval a pobýval, když „musel“ odejít z Československa. Nyní se vrací, naše diecéze je býlým papírem a snad, za pár let, to bude hezké čtení.

Měla jsem také radost z toho, že mezi bohoslovci, kteří přijeli na svěcení, byl i Jenda Lukeš a s elánem jemu vlastním se k nám hlásil ☺. A ještě jedna perlička, na raut ve vatikánských zahradách byli pozváni jen kněží. Náš pan farář se ho v rámci solidarity se svými nepozvanými věřícími nezúčastnil, ale abychom nepřišli zkrátka - v sakristii jim podstrojovali koláčky - tak nám, svým farním ovečkám, donesl každému po koláčku.

(Svatava Kučerová)

Co se týká samotného obřadu, uvádíme výňatek z příspěvku další účastnice této události:

Spolusvětiteli nového biskupa byli Mons. Dominik Duka, OP, arcibiskup pražský a primas český, a Mons. Erwin Josef Ender, titulární arcibiskup Germanie v Numidii a emeritní apoštolský nuncius. Mons. Jan Vokál přijal biskupské svěcení od svého světitele, kardinála státního sekretáře a komořího Svaté církve římské, Tarcisia Bertoneho - (obřad vkládání rukou, pomazání posvátným olejem, převzetí evangeliáře a odznaků biskupské hodnosti - prstenu, mitry a berly).

Slavnostní obřad, jehož se zúčastnilo přibližně 500 lidí, probíhal v italském jazyce, závěrečný proslov Mons. Jan Vokál přednesl v jazyce italském, anglickém i českém. Svá děkovná slova směřoval všem, kteří se podíleli na jeho církevní dráze, především pak své přítomné mamince a zmínil i vlastní niterné pocity, jak v těchto pohnutých chvílích vnímá silně i přítomnost svého zemřelého otce.

(Eva Vagenknechtová)

Slavnostní uvedení Mons. Jana Vokála do úřadu diecézního biskupa

V sobotu 14. května 2011 prožili někteří z nás v Hradci Králové velkou slavnost, a to intronizaci nového královéhradeckého biskupa Mons. Jana Vokála.

Slavnostní bohoslužba začala v 15 hodin v katedrále Svatého Ducha. Během mše svaté bývalý královéhradecký biskup a současný pražský arcibiskup Mons. Dominik Duka OP uvedl do úřadu diecézního biskupa Mons. Jana Vokála.

Ze slavnosti si lidé mohli odnést plno zážitků. I já jsem se domů vracela s několika dojmy. Jedním byla homilie arcibiskupa Duky. Jasným a zřetelným hlasem mluvil o lásce, na které je možné postavit rodinu, společnost, stát i církev, musí v sobě obsahovat vědomí, že milovat znamená sloužit. Další důležitá slova pana arcibiskupa byla v přání novému biskupovi. „Otče biskupe Jene, přeji ti do služby oheň Ducha svatého,

světlo, schopnost rozlišovat a potřebnou odvahu nikdy nerezignovat a vždycky věřit, že každý člověk je můj bratr a sestra.“

Tato slavnostní sobota byla plna požehnaní a nových očekávání či přání. Myslím, že je úžasné, že se sjelo opravdu velké množství lidí a přivítalo svého nového pastýře ve své diecézi. Mohli jsme být účastni Eucharistie, stát mezi lidmi jednoho smýšlení, vidět obrovský průvod ministrantů, bohoslovců, jáhnů, kněží, biskupů (jenž se vinul po celé délce katedrály), zaposlouchat se do slov promluvy, do hudby, modlit se a nebo tam zkrátka "jen" být! Vždyť i toto gesto bytí, přijetí a zúčastnění nemá pouze svoji povinnost, ale také velký symbol "spřátelování".

(Ludmila Nosková - Jablonec n. Jiz.)

Kypr, rozdělený ostrov

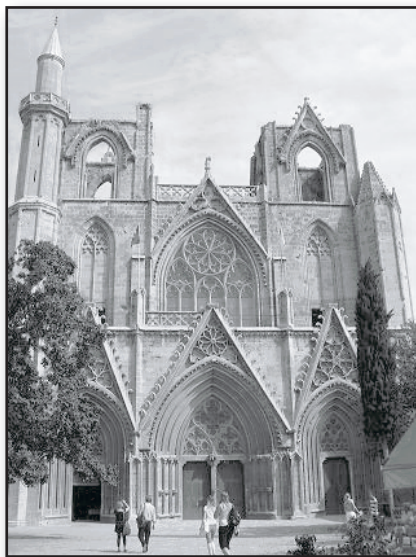
S uplynulými prázdninami jsem si konečně našel čas k sepsání článku, ve kterém bych se rád se čtenáři Našeho života podělil o své postřehy a dojmy z Kypru, kde jsem mohl díky programu Erasmus v zimním semestru studovat.

Něco z historie...

Ačkoli je rozloha ostrova poměrně malá, jeho dějiny jsou dosti bohaté a pestré. V jeho držení se vystřídali Řekové, Římané, Byzantinci, Francouzi, Benátčané, Osmané i Angličané. A každý národ a kultura zde zanechaly své stopy. Většinou obyvateli ostrova však zůstávali Řekové, což platí až dosud. Co se náboženství týče, v době, kdy Kypr spadl pod Byzantskou říši, zapustilo zde hluboké kořeny pravoslaví. Víru ani moc patriarchů se nepodařilo zlomit ani během třisetleté doby, kdy ostrov opanovali Osmanští Turci. Ti ostrov dobyli roku 1571 na Benátkách. V počátcích si Turci počínali dosti krutě a panovalčně, postupem času se ale ustálil jakýsi modus vivendi, kdy Turci začali Řeky i pravoslaví tolerovat za cenu jejich loajality a zvláštních daní. V té době také docházelo k přeměně značného množství ortodoxních chrámů na mešity. Tomu se nevyhnuly ani dvě překrásné katolické gotické

▲ Epochu britského protektorátu dodnes připomínají typické poštovní schránky

▲ Mešita Lala Mustafa Pasha ve Famagustě, původně katedrála sv. Mikuláše

Kyperská religiozita

Roku 1974 došlo k okupaci severní části ostrova Tureckem. Údajně proto, že se Turci obávali připojení Kypru k Řecku. Předtím na ostrově existovala pouze malá skupina tzv. kyperských Turků, kteří povětšinou praktikovali islám. Dominantní Řekové se naopak hrdě hlásili, a dodnes z drtivé většiny hlásí, k pravoslaví. Když se člověk rozhlédne po periferii bouřlivě se rozvíjející Nicosie, spatří spousty novostaveb pravoslavných kopulovitých chrámů, které se dodnes staví v byzantském slohu. Bohoslužby jsou běžně reprodukovány i na chrámová nádvoří, neboť ne všichni se během bohoslužeb vtěsnají dovnitř. Víra je pro tamější obyvatelstvo něco naprosto přirozeného a ateisty bychom tam hledali jen stěží. Dle mého názoru za to částečně vděčí i faktu, že Kypr se (podobně jako Polsko) neustále ocital v existenčním ohrožení a církev zde působila jako de facto jediný nositel řecké kultury a jejích hodnot. Ikony jsou zde všudypřítomné. V autobusech, v kancelářích univerzitních profesorů, na úřadech, v ulicích, v obchodech i dílnách.

Ostatní vyznání (krom pravoslaví a islámu) jsou na ostrově zastoupena minimálně. V Nicosii

však nalezneme i katolický, maronitský či anglický kostel. Stejně tak i evangelický sbor. Pro katolickou menšinu byla nepochybně významnou událostí návštěva Benedikta XVI., která se zde uskutečnila začátkem června minulého roku. Dnes ji připomíná transparent na tamějším kostele sv. Kříže. Katolické farnosti jsou na celém Kypru pouze čtyři. V Nicosii spravují kostel i s přilehlým areálem františkáni. Místo zároveň slouží jako vatikánská nunciatura. Návštěvníky bohoslužeb v tamějším kostele tvořili z drtivé většiny cizinci, zejména lidé z Indonésie, kteří na Kypr jezdí za prací. Proto i takřka veškeré bohoslužby probíhaly v angličtině. Českou republiku mi v kostele připomínala kopie Pražského Jezulátka, která zdobila jeden z postranních oltářů.

Problém číslo jedna – turecká okupace

Nicosia je poslední rozdělené hlavní město na světě. Středem města (stejně jako celého ostrova) se táhne tzv. zelená linie, která ostrov dělí na Kyperskou republiku a Tureckou kyperskou republiku (uznávanou pouze – světe div se – Tureckem). V centru města tvoří linii demilitarizovaná zóna tvořená množstvím neobývaných a chátrajících bloků domů, skrze něž vede pouze v jediném místě celní koridor, na jehož obou koncích jsou jak turecké, tak řecké patroly.

▲ Interiér mešity Lala Mustafa Pasha ve Famagustě, původně katedrály sv. Mikuláše

K návštěvě okupované části Kypru je nutné. Pokud nejste Řek, není problém ho obdržet. Turci turisty velmi vítají. Pokud Řekem jste, okamžitě

▲ Katolický kostel sv. Kříže v Nicosii

vyvoláte podezření, proč se tam chystáte. Moji přátelé mi vysvětlili, že takřka žádný kyperský Řek na okupovanou stranu ostrova nejde právě proto, že by musel ukazovat pas a dostat vízum. Ale proč by to dělali, když jdou vlastně na své území? Formálně je totiž ostrov stále jednotný a pro Řeky by byla tato procedura velmi ponižující a bezděky by skrze ni souhlasili s okupací svého ostrova.

Dobří lidé, drsná země

Lidi, které jsem na ostrově blíže poznal, na mě působili dobrušrdčně a velmi nápomocně. Vyčázeli mi vsříc jako studentovi i jako turistovi. Když jsem se zeptal na cestu, často mě tam odvezli, aniž by byli svolní za to cokoli přijmout. A podobných zážitků by se našlo více. Na co bych si tam ale nikdy nezvykl, bylo permanentně horké počasí. Ostrov je tvořen až na pár výjimek kameinitou polopouští, kde je minimum zalesnění. Řeky zde takřka nenajdeme a jedinou zásobu pitné vody vytvoří několik málo dešťů v zimním období. Často se stává, že je ostrov odkázán na dodávky vody z Řecka.

Celkově jsem velmi vděčný, že jsem mohl alespoň na čtyři měsíce okusit jinou kulturu a zemi. Odesl jsem si odtamtud neopakovatelné zážitky a zkušenosti. Zároveň s přihlédnutím na všechny problémy a klimatické obtíže, kterými ostrov trpí, jsem si ale také uvědomil, jaké je to štěstí žít v našich geografických podmínkách.

(Miloš Holubec)

Andělé jako dárek?

Nedávno se ke mně dostal mail, ve kterém posílala jedna osoba druhé 5 andělů. V mailu byly přiloženy instrukce: udělat andělům oltář (bílé kvítko, svíčku, v obálce 3 přání a jablko), uklidit doma a meditovat. Je tu napsán přesný čas, kdy přijdou, že zůstanou 4 dny. Poté 5 dní odpočívají a jdou zase ke třem dalším lidem, ke kterým je osoba pošle. Zní to jako klasický řetězově přeposílaný mail, ve kterém je vaše štěstí (či jiná věc) podmíněné přeposláním dalším x osobám, přestože není "tolik anonymní". Jak se k tomuto problému staví církev a jak od toho odradit naše blízké?

Lucka M.

Jestli jsem dotaz správně pochopil, hlavní problém se týká andělů a jejich posílání (nějakými) lidmi.

Pokud je mi známo, v Písmu svatém posílá anděly pouze Bůh. Ale člověk? Proto se mi zpráva o tom, že nějaký člověk jinému člověku pošle anděla, jeví poněkud zvláštní.

Obsah zmíněného emailu by mohl prozrazovat **pokus o recesi či dokonce zesměšnění** hloupých „Pámbíčkářů“ (nevím, jestli mám dát přívlastek *hloupých* také do uvozovek nebo ne, někdy totiž opravdu hloupými jsou); někdo si prostě „vystřelil“ a směje se, jak jsou ti lidé hloupí, když na tohle věří a šíří to dál.

Email by mohl být také **projevem neznalosti křesťanství**; to pokud někdo takový e-mail „stvořil“ v dobré vůli a víře nebo ho přeposílá, aniž by kriticky hodnotil a porovnával jeho obsah s křesťanskou věroukou. (To pak skutečně prozrazuje, jak je na tom bídne se znalostí katolické věrouky). Podle mého soudu e-

mail zavání i určitou snahu manipulovat duchovní síly (jev ostatně přítomný od starověku až podnes), byť v tomto případě k prospěchu.

Církev se proto k tomto fenoménu, pokud vím, nevyjadřuje. Rece-sisty by to stejně nezas-tavilo a léčit křesťanský analfabetismus by měla

spíše výuka náboženství, katecheze, odborné přednášky a konference, bohoslužby, dobré křesťanské publikace než neustálá prohlášení o tom, co „je či není dobré“. Nepostradatelná je ovšem touha samotného věřícího růst ve víře, což obnáší i vzdělávání a kultivaci vlastní víry.

Nicméně tematika andělů do křesťanství také patří (byť okrajově) a srozumitelnou formou je po-jednána v Katechismu ka-tolické církve, jehož četbu doporučuji v každém případě. Je přece nejen povinností, ale i životní potřebou a osobní touhou vědět komu a v co věřím. (A nemísit víru Církve s osobními dojmy a zdáními).

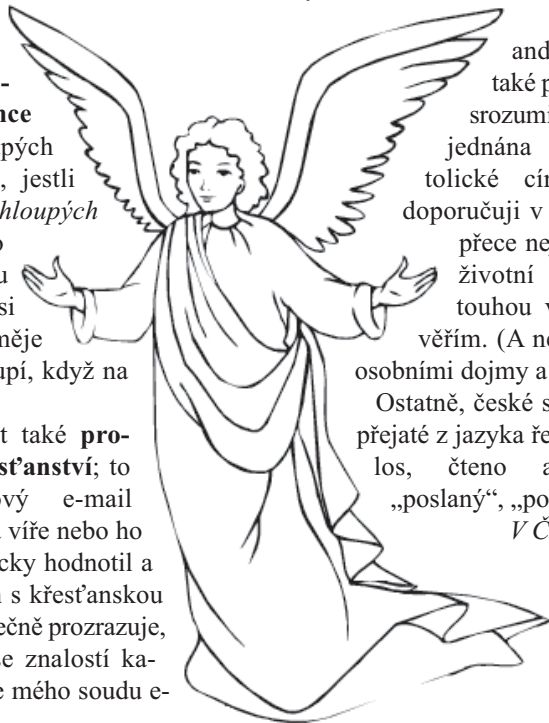
Ostatně, české slovo „anděl“ (slovo přejaté z jazyka řeckého - psáno agge-los, čteno angelos) znamená „poslaný“, „posel“.

V Českých Budějovicích

12. 4. 2011

P. Antonín

Pražan S.S.L.

Biřmování v Loukově

V neděli 8. května nemohl P. Kvapil z důvodu své účasti na svěcení biskupa Jana Vokála v Římě celebrovat mše svaté v našich kostelích. A tak jsme se s tátou vypravili na 10.00 hod na bohoslužbu do nedalekého Loukova, při které udílel litoměřický biskup Jan Baxant svátost biřmování.

Již když jsme se autem blížili k našemu cíli, upozorovali jsme Mons. Baxanta, který se zdrazil před kostelem s příchozími. V loukovském chrámu Páně jsme byli poprvé, a tak nás překvapil krásný a bohatě zařízený interiér. Ten se pak s postupem doby zaplňoval místními a přespolními věřícími, takže se nás nakonec sešlo kolem čtyřiceti.

Bohoslužba začala liturgickým průvodem, který šel hlavním vchodem kostela. Krom biskupa v něm byl ještě ceremoniář, loukovský kněz P. Jůza a jeden ministrant. Při pohledu na slavnostně oblečeného mladíka v první řadě jsem usuzoval, že biřmovanec bude pouze jeden. O to větší překvapení bylo, když jsem zjistil, že druhý biřmovanec se skrývá v onom ministrantském úboru. Při pohledu na tohoto jediného ministranta – biřmovance, který navíc četl obě čtení, prošel s pokladničkou celý kostel a k tomu plnil veškeré ministrantské úkony u obětního stolu, jsem byl rád, že v našich

farnostech se umíme o jednotlivé služby v kostele celkem dobře podělit. Myslím si, že na požádání by jistě při tak významném okamžiku vypomohl leckterý ministrant z okolí, což by jistě přidalo obřadu na větší důstojnosti. Druhou trpkou vzpomínku ve mně zanechala jakási paní, která přišla těsně před začátkem obřadu a byla dotčena, že jsme jí obsadili „její“ místo v kostele (ačkoli bylo všude kolem plno volných míst). No comment.

Otec biskup, který byl celebrantem mše svaté, měl milou a zároveň úpěnlivou promluvu k biřmovancům i účastníkům, aby vydávali pravdivé svědectví křesťanského života v litoměřické diecézi, která se ještě nedávno zmítala v existenčním ohrožení. Biskup Baxant zároveň vyjádřil radost nad tím, že se dva mladí lidé rozhodli přijmout křesťanskou dospělost navzdory sekularizované většině společnosti.

Po skončení obřadu a biskupově požehnání byla ještě možnost pozdravit se s Mons. Baxantem před kostelem. I já jsem mu podal ruku a při té příležitosti mu sdělil, že mám ještě v živé paměti jeho biskupské svěcení v Litoměřicích, jehož jsem byl svědkem. Načež mi k mému údivu odpověděl: „No jo, jste mi nějaký povědomý.“ Tak jsem na něho překvapeně pohlédl, očekávaje úsměv značící, že šlo o vtip. Ale nedočkal jsem se, takže kdo ví...

(MiH)

Farnost Poniklá

Dle soupisu pražské arcidiecéze se v Poniklé nacházel původně dřevěný kostel zasvěcený svatému Mikuláši. Ten se uvádí jako farní kostel poprvé v roce 1384. To znamená, že Poniklá je nejstarší farností v západních Krkonoších, a to přinejmenším na západ od Horních Štěpanic. Když starý kostel dosloužil, byl postaven současný zděný chrám sv. Jakuba Většího. Tehdy ovšem ještě bez věže. K jeho vysvěcení došlo roku 1682. Zvony byly až do přístavby věže umístěny v původní roubené zvonici stojící opodál. Hranolová věž - zvonice - byla přistavěna k západnímu průčelí až roku 1804. Kolem kostela se až do roku 1907 rozkládal starý hřbitov, který byl pak přeměněn v park. Ponikelskou farnost v dnešní době tvoří obce Poniklá (včetně Nové Vsi), Jestřabí v Krkonoších, část Roudnice, Stromkovice a Víchovská Lhota.

Ponikelský kostel je raně barokní jednodílná stavba s pětibokým presbytářem, obdélnou sakristií na severní straně a hranolovou věží v západním průčelí. V interiéru jsou tři pseudoklasicistní oltáře z druhé poloviny 19. století. Hlavní oltář je zasvěcen sv. Jakubovi Většímu, postranní oltáře pak sv. Janu Nepomuckému a Panně Marii. Mezi nejstarší kusy vybavení patří cínová křtitelnice z roku 1722 s kamenným podstavcem z původní renesanční křtitelnice a dále tři barokní sochy z doby kolem roku 1740. Jedná se o sv. Vojtěcha a sv. Prokopa na hlavním oltáři a sv. Jana Nepomuckého na konzole v chrámové lodi. Kostelní zvony pochází z let 1555, 1888 (umíráček), 1982 a 1986.

První doloženou postavou v obci Poniklá byl roku 1354 farář Martin. Je tedy pravděpodobné, že již tehdy se v Poniklé musela nacházet fara. Po husitských válkách však byla farnost zbavena faráře a musela být spravována odjinud. Tehdy patrně zanikla původní fara, o

které nejsou žádné bližší informace. Novou budovu fary nechal v Poniklé postavit roku 1721 hrabě Tomáš Alois Raimund Harrach. Jednalo se o prostou přízemní budovu

obdélníkového půdorysu s klenutými stropy, ke které byla původně směrem do farní zahrady přistavěna předsíň. Budova byla situována na mírném návrší několik desítek metrů od kostela. K faře přiléhala zděnými sloupy s dřevěnými laťkami ohraničená zahrada a stodola. Před farou směrem k návsi pak byla ohradní kamenná zídka. Můžeme jen litovat, že lhostejností úřadů byla fara roku 1984 pro zchátralost zbořena.

V současné době se konají v Poniklé bohoslužby ve středu v 18.00 hod. a v neděli v 10.30 hod. Ve všední dny je návštěvnost do deseti lidí, v neděli se pak pohybuje mezi pětadvaceti až třiceti. Lidé jsou ve farnosti poměrně aktivní a dokáží se o „svůj“ kostel dobře postarat.

▲ Bývalá fara

V Farnosti našeho vikariátu

V kostele působí dvě kostelnice, jedna varhanice, jedna zpěvačka a kolem pěti ministrantů. V nedávné době se díky P. Kvapilovi zdařila generální oprava sakristie (nová podlaha, omítka, vybavení a vymalování). Rovněž byl uklizen a vymalován prostor za varhanami. Při té příležitosti bylo do zdejšího Muzea krkonošských řemesel zapůjčeno několik cenných předmětů z původního chrámového inventáře. Byla také pořízena nová dřevěná zpovědnice a železný stojan na modlitební svíce (po vzoru východních církví se tu svíčky „hromničky“ zapichují do nádoby s pískem). V obci se rok od roku většímu zájmu těší Tříkrálová sbírka (letos rekordních pět skupinek obešlo takřka celou ves a vybralo 15 690 Kč). Letošní Noc kostelů, která se zde konala poprvé, navštívilo kolem sedmdesáti zdejších občanů, a to z drtivé většiny lidí, kteří kostel běžně nenavštěvují. Tato akce se rovněž setkala s mimořádně příznivými ohlasy. Na zdejší základní škole také probíhá pravidelná výuka náboženství, kterou navštěvuje deset dětí. V nejbližší bu-

doucnosti je plánováno obnovení farních setkání na zdejším obecním úřadě.

Co do počtu farníků navštěvujících bohoslužby nevyniká ponikelská farnost kvantitou, ale zato ji tvoří dobří a hodní lidé, kteří pro ni obětují nejen peníze, ale i svoji práci a čas. Krom toho i věkové složení je poměrně rovnoměrné, takže závěrem se odvažuji napsat, že farnost Poniklá má budoucnost.

(MiH)

V Přečetli jsme a doporučujeme

Kenneth McAll: Uzdravení rodových kořenů

Z předmluvy P. Vojtěcha Kodeta:

„Znalost života našich předků nám může pomoci více porozumět sami sobě a hlouběji si uvědomit svou sounáležitost v lidském pokolení. Existují skutečnosti, které mohou duchovně zatížit i několik generací, a tak přinést zlo do života lidí, kteří se mu vědomě nijak neotevřeli. V tomto smyslu mluvíme o duchovně zatížených rodech“.

Z knihy:

„Je životně důležité převzít zodpovědnost za vlastní činy a postarat se o odškodnění těch, kterým jsme ublížili.“ Hříšník nezodpovědný za své zlé činy „nebude chtít připustit, že má moc se změnit, ale bude stále vinit nějakou vnější moc.“

„Prosíme o to, aby Ježíš Kristus očistil rodokmen žijících i mrtvých ode všeho, co brání zdravému životu. Kdo nechce začít upřímně odpouštět a milovat, neměl by se účastnit bohoslužby, protože láska i modlitba musí být upřímné, aby mohly být účinné.“

(Vydalo Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří v r. 2007)

Doporučuje O.M.

Paprsek z věčnosti - vděčnosti

Děkuji všem, kteří se podílejí na společném životě farností – společných setkáních na faře se společným občerstvením, společné práci (třeba v lid'áku či při mytí nádobí na faře nebo uklízení kostelů), společných výletech či společné modlitbě.

(O.M.)

Boží pokoj a požehnání i naši vděčnost si zaslouží všichni, kteří pečují o krásu liturgie, kostelů i našich far či jejich okolí.

Vděčnost chci vyjádřit všem, kteří se podíleli na Noci kostelů, především Miloši Holubcovi a Evě Holubcové z Poniklé, paní Janě Pluchové a Pavle Doubkové z Rokytnice za organizaci, průběh i náplň této akce. Ze srdce děkuji.

Ze srdce jsem také vděčný vám všem, kteří nacházíte odvahu přispívat do farního časopisu *Náš život*. Původní myšlenka byla vydávat společný časopis, kde se můžeme podělit o vše smutné, nadějně i dobré. Požehnání vám všem, kteří jste to pochopili.

(Ivo)

Zed' nářků

I z našich řad se ozývá hodně hlasů, které volají po vrácení církevního majetku. Budeme se ale o něj umět starat a užitečně s ním nakládat, abychom ho nepromarnili? Po téměř dvou desetiletích od revoluce získala farnost zpět lidový dům. Kolik z nás se podílelo na jeho opravě, kolik farníků věnovalo aspoň finanční prostředky a kdo se postaral o využití tohoto majetku? Chceme opět všechno hodit na faráře, kteří jsou a mají být duchovními a ne ekonomy a řemeslníky?

(O.M.)

V Z našich farností

Žehnání našich vozidel a cest

V našich farnostech zavedl P. Kvapil novou hezkou a potřebnou tradici – předprázdninové žehnání vozidel a našich prázdninových i životních cest. Po loňské úspěšné rokytnické premiéře se žehnání uskutečnilo tentokrát v Poniklé, a to v neděli 3. července.

Po společné mši sv. v místním kostele sv. Jakuba Většího jsme se společně odebrali na prostranství před školou, kde byly seřazeny naše automobily. Nechyběl ani kamion, velorex p. faráře či hasičská vozidla i s uniformovanými členy SDH Poniklá. P. Ivo pak dal požehnání individuálně každému vozidlu a jeho řidičům. Přitom jsme si společně zazpívali několik písní.

Po požehnání následovalo občerstvení, které bylo připraveno ve vyklizené hasičské garáži. Po příjemném společně stráveném dopoledni

j jsme se pak rozešli a rozjeli do svých domovů. Jediným stinným místem bylo počasí, které nám moc neprálo. Ale ani vytrvalý déšť nám náladu nezkazil, vždyť trocha nepohody nemůže převážit vědomí, že naše cestování bude doprovázeno Boží pomocí a ochranou. Děkuje!

(E. Holubcová)

Božena Stínilová

Narozena 4. 3. 1926 v Poniklé

V Poniklé žijete od narození, nebo jste ve svém životě bydlela i jinde?

Žiji zde stále, vyjma 13,5 měsíce, kdy jsem byla totálně nasazena v Pomořanech. V současné době je to území Polska.

Jaká byla Vaše rodina? A jací lidé či události nejvíce pomohli Vašemu duchovnímu růstu?

Jsem nejmladší z pěti dětí v dělnické rodině. Tatínek pracoval v cihelně v Jilemnici a maminka byla v domácnosti. Maminka byla hluboce věřící a právě ona měla největší podíl na mé cestě k víře.

Kam jste šla po základní škole? Jaké profese jste ve Vašem životě vykonávala?

Nejdříve přišlo totální nasazení a potom jsem pracovala 6 roků ve Vrchlabí u Lounů – nyní Paska – a potom v Poniklé v přádelně.

Za protektorátu jste byla pracovně nasazená. Kde to bylo a jak dlouhý byl Váš tamější pobyt? Jakou činnost jste vykonávala a jak se Vám tam žilo?

Nejhorší bylo, že jsme nevěděly, kam jedeme a co budeme dělat, co nás čeká! Rozmístěny jsme byly postupně do tří pracovních úřadů. Byla jsem snad nejdál, proto jsem se ani na Vánoce domů nedostala. Pracovala jsem v zemědělství, tam nebyla zavedena ani elektřina. Lidé byli slušní a snad si mě i oblíbili. Naučila jsem se veškerou práci a pracovala jsem ráda. Řeč jsme si také osvojili, tak i dialekt. Ještě jsem s nimi pak delší dobu udržovala písemný styk.

V Poniklé jste poměrně dlouho při pohřbech zastávala úlohu smutečního řečníka. Bylo to pro Vás náročné?

Funkci smutečního řečníka jsem se dlouho bránila, ale později jsem převzala loučení v kostele i v obřadní síni. Každý, kdo odchází, má nárok na kladné zhodnocení své životní pouti, a tak jsem ještě letos doprovázela tři rozloučení.

Když se ohlédnete za svým životem, za co jste nejvíce vděčná a čeho naopak litujete?

Jsem vděčná, že jsem se narodila v křesťanské rodině a že mě moje maminka přivedla k víře.

Nyní jste již důchodkyně. Čím vyplňujete svůj volný čas? Jaké máte koníčky, co ráda děláte? A naopak, jaké činnosti Vás nebaví?

Ráda čtu, milovala jsem procházky přírodou a obdivuji krásu, která nás obklopuje – Boží dílo.

Co na našich farnostech oceňujete a v čem vidíte jejich nedostatky?

Vážím si našich spolubratří ve víře – ale moc je mi líto, když se nechají pokřtít a po nějaké době už mezi nás cestu nenajdou.

Jaké jsou Vaše plány do budoucna? Co byste ještě ráda ve svém životě stihla?

S ohledem na věk a zdravotní potíže děkuji Bohu za vše, co mi bylo dopřáno – ráda jsem navštěvovala poutní místa, ale pouť do Santiaga pěšky alespoň 100 km už nedokážu.

Mohla byste nám na závěr sdělit své oblíbené motto či výrok, který Vás provází životem?

Co nechceš, aby jiní činili tobě, nečini ty jim.

Velmi Vám děkuji, že jste si našla čas na tento rozhovor. Za všechny farníky Vám přeji hojnost Božího požehnání, zdraví a spokojenosti.

Miloš Holubec

Luštěnka

Na závěr je tu krátký, ale zajímavý výrok od Antoine de Saint-Exupéryho z Malého prince. Pro ty, kteří neznají morseovu abecedu, je tu legenda i s pomocnými slovy, aby si ji mohli lépe zapamatovat pro příště. Mohou vám pomoci délky slabik a počáteční písmeno daného slova.

(Anm)

Vítězkou minulé luštitelské soutěže Našeho života se stala slečna Ája Palmová z Rokytnice nad Jizerou, která nám jako jediná zaslala správně vyluštěnou hřebenovku. Vítězka obdrží věčnou odměnu. Gratulujeme!

Vyluštěný výrok z tohoto čísla nám můžete zasílat do další uzávěrky (kontakt a datum uzávěrky viz níže).

Redakce NŽ

A -	(Akát)	N -	(Národ)
B - . . .	(Blýskavice)	O - - -	(Ó náš pán)
C - . - .	(Cílovníci)	P - . - .	(Papírníci)
D - . .	(Dálava)	Q - - -	(Kvílí orkán)
E .	(Erb)	R - .	(Rarášek)
F . . .	(Filipíny)	S . . .	(Sobota)
G - - .	(Grónská zem)	T -	(Tón)
H	(Hrachovina)	U . -	(Uličník)
I . .	(Ibis)	V . . . -	(Vyučený)
J . - - -	(Jasmin bílý)	X - - -	(Xénokratés)
K - -	(Krákorá)	Y - - -	(Ý se ztrácí)
L . . .	(Lupíneček)	Z - - .	(Známa žena)
M - -	(Mává)		

-././---/./---/./././---/.../././././././---/..././---./././---//./.../././---/././---//././---//
 -./././././---//.-././.-./.-././././.../.-./---/.-./.-/---//.-/---//././---./.-/./-././-./
 -././.-././---/.-./.-./.-./-./-//

Vtipy

Můj Pane,
myslím, že na mne můžeš být pyšný. Zatím jsem
dnes nezhrěšil, nezaklel, neublížil živému tvoru,
neměl nemravnou myšlenku ani touhu. Jsem ti za to
velice vděčný.

Ale za pár minut musím vstávat, a pak asi budu opravdu dost potřebovat tvou pomoc!

Jste věřící?

Ne, jsem ateista.

Opravdu?

Jako že Bůh je nade mnou!

Malý klouček napjatě sleduje kněze, který hřebíkem přibívá oznámení na vývěsku.

"Chceš si přečíst, co nového tady oznamuji?" ptá se kněz.

"No, spíš chci slyšet, co budete říkat, až se klepnete do prstu."

Citáty

Jestli najdeš v životě cestu bez překážek, určitě nikam nevede.

Arthur Charles Clarke

Celý život čekáme na výjimečného člověka místo toho, abychom obyčejné lidi okolo nás změnili na výjimečné.

Hans Urs Von Balthasar